

Arrest

nr. 283 217 van 16 januari 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. VAN DER BEKEN
Wolstraat 10
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 september 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 augustus 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 november 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. FEGUY, die *loco* advocaat D. VAN DER BEKEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn en België te zijn binnengekomen op 1 maart 2021, dient op 2 maart 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 11 juni 2021 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker gehoord wordt op 13 april 2022.

1.3. Op 22 augustus 2022 neemt de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire

beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die aangetekend wordt verstuurd op 23 augustus 2022 en luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van origine Pashtoe te zijn. U bent soennitisch moslim. U bent geboren in Khairabad, in het district Surkhrod van de provincie Nangarhar in Afghanistan, waar u verbleef tot uw vertrek in de zomer van 2019 en waar u ook drie jaar school volgde. In het eerste jaar ging u echter zo weinig naar school dat u dat opnieuw moest doen. Nadat u die verliet, hielp u uw moeder thuis in het huishouden en zorgde u voor de koeien en schapen.

Uw vader en uw broer F., M.N. (OV X) ontvluchtten Afghanistan jaren geleden om u onbekende redenen. Een maand nadat uw vader teruggestuurd was naar Afghanistan, werd hij gedood door de Taliban omdat ze hem als ongelovige beschouwden. M.N. zette zes of zeven jaar voor uw persoonlijk onderhoud, dus in 2015 of 2016, ook foto's van zijn tattoos op Facebook en trouwde met een niet-moslima. Deze informatie kwam via dorpelingen bij de Taliban terecht. Samen zorgde dit ervoor dat de dorpelingen en de Taliban uw broer F.M., M.Y. (OV X) en uzelf ook begonnen pesten en slaan. Ook probeerde de Taliban jullie te rekruteren. De laatste keer dat jullie geslagen werden door de Taliban martelde de Taliban u ook en sneed in uw hand, waarna u enkele uren naar het ziekenhuis ging. Een maand daarna kreeg uw moeder dreigbrieven van de Taliban waarin stond dat jullie ook ongelovig waren en dus dezelfde straf moesten ondergaan als uw vader. Uw moeder besliste de donderdagavond nadat ze deze dreigbrieven kreeg dat jullie het land moesten verlaten om aan het lot van uw vader te ontkomen.

U vluchtte via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Hongarije, Oostenrijk en Duitsland naar België, waar u op 2 maart 2021 een verzoek om internationale bescherming indiende. U bracht vier maanden door in Iran, zeven maanden in Turkije en tien maanden in Griekenland. In Servië werd u gescheiden van M. Y..

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u kopies van uw taskara, de taskara van uw broer M. Y., de foto's die uw broer M.N. op Facebook postte, Belgische documenten van uw broer M.N., zijn vrouw en zijn kinderen, dreigbrieven van de Taliban, een brief van uw dorpsheer, een screenshot van het Facebookprofiel van de man die uw broer bedreigt, een brief van uw school die bevestigt dat u daar school liep in 2012, een foto van u met uw beide broers en de zoon van M.N. in Brussel neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

*Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er ernstige twijfels bestaan over de door u opgegeven identiteit. **Ten eerste** weet u het niet aannemelijk te maken dat u de broer bent van M. Y. en M. N.. Ten eerste blijkt uit zijn dossier dat M. Y. in Griekenland behandeling van uw verzoek door België aanvroeg omwille van zijn minderjarigheid en de aanwezigheid hier van zijn broer F., Y.. U vroeg dat daarentegen aan met de man die u omschrijft als uw broer, namelijk F., M. N.. Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verwantschap met M. Y. reeds danig. Dat u zich in Griekenland overigens ook al onterecht had uitgegeven als minderjarige, zal verder blijken.*

Ten tweede kan u niets vertellen over de problemen die uw vader en uw broer ondervonden, waardoor zij Afghanistan ontvluchtten. U verklaart dat u niet weet waarom uw vader vertrok uit Afghanistan omdat uw moeder u dat nooit wilde vertellen (CGVS p. 9). Ook vroeg u dit nooit aan uw broer M. N., die nochtans volgens uw verklaringen samen met uw vader vertrok uit Afghanistan (CGVS p. 9). Ook over de problemen

van M. N. kan u niets vertellen, hoewel u zelfs nog net voor uw persoonlijk onderhoud bij hem op bezoek was (CGVS p. 11-12). Dit flagrante gebrek aan kennis over en nieuwsgierigheid naar de problemen die uw vader en uw broer niet alleen uit Afghanistan dwongen, maar bovendien de dood van uw vader zouden hebben veroorzaakt, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw familiebanden verder.

Ten derde zijn uw verklaringen over de job van uw vader tegenstrijdig aan de verklaringen die M. N. aflegde over de job van zijn vader. U verklaart namelijk dat uw vader in het veld werkte en voor de schapen zorgde en dat hij geen andere job had (CGVS p. 9). M. N. gaf daarentegen aan dat zijn vader een garage had en dat deze job bovendien de kern van zijn problemen met zowel de Taliban als de Afghaanse overheid uitmaakte (NPO M. N. p. 12).

Ten slotte zijn er opvallende verschillen tussen de verklaringen die u, M. Y. en M. N. afleggen over jullie familieleden. Zo verklaart u beiden dat u één maternale oom heeft, maar noemt u deze oom A. M. (CGVS p. 5), waar M. Y. deze oom N. noemt (CGVS M. Y. p. 10). Daarnaast leggen M. Y. en u tijdens jullie persoonlijke onderhoud op het CGVS weliswaar gelijke verklaringen af over de identiteit van uw zussen, maar verklaarde u tijdens het invullen van uw Verklaring DVZ op 8 juni 2021 en in Oostenrijk nog dat uw jongere zus R. heette. U verklaart dat u een foutje maakte (CGVS p. 8), maar het is erg onwaarschijnlijk dat u deze fout zowel in Oostenrijk als bij uw aankomst in België zou maken. Bovendien gaf u tijdens het invullen van uw Fiche NBMV op 2 maart 2021 niet alleen ook de naam R. op, maar bovendien verklaarde u daar dat M. 25 jaar oud was en R. 26, in tegenstelling tot uw verklaringen en die van M. Y. op het CGVS, waar u verklaart dat M. acht jaar geleden op haar veertiende trouwde en dat K. zes jaar geleden op haar veertiende trouwde (CGVS p. 8). Dat betekent dus dat M. 22 jaar oud zou zijn en K. 20. In Oostenrijk gaf u aan dat R. 24 was. Na confrontatie met deze tegenstrijdigheid geeft u aan dat u wel overal dezelfde leeftijd opgaf (CGVS p. 8). Tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS gaf M. N. bovendien aan dat zijn jongste zus R. heette (NPO M. N. p. 10). Het lijkt er dus sterk op dat u met M. Y. uw verhalen op elkaar afstemde gedurende het verloop van uw procedures.

Deze elementen samen leiden ertoe dat u uw verwantschap met M. N. en M. Y. niet aannemelijk weet te maken, wat uw algemene geloofwaardigheid volledig op losse schroeven zet, te meer daar u het merendeel van uw problemen aan deze verwantschap koppelt.

Het CGVS stelt **ten tweede** vast dat u niet de waarheid heeft verteld wat betreft uw leeftijd. Zo verklaarde u op het moment van uw verzoek om internationale bescherming op 2 maart 2021 16 jaar oud te zijn (geboren op 31 maart 2004). Overeenkomstig de beslissing die u werd betekend door de dienst Voogdij in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de daarvoor voorziene artikelen, die aantoonde dat u ouder bent dan 18 jaar — waarbij u op 19 maart 2021 een leeftijd werd toegekend van 21,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar — kan u echter niet worden beschouwd als minderjarige. Als verklaring verwijst u naar uw taskara, waarop uw leeftijd vermeld staat als 15 in 1398, wat overeenkomt met 2019, in tegenspraak met de bevindingen van de medische test. Er kan daarom ernstig getwijfeld worden aan de echtheid van deze taskara. Het heeft er bijgevolg alle schijn van weg dat u de Belgische asielinstanties doelbewust probeert te misleiden door u gevoelig jonger voor te doen dan u in werkelijkheid bent, en dat u hiervoor ook een taskara voorlegde die niet correct uw leeftijd vermeldt, in weerwil van de medewerkingsplicht. Uw bereidwilligheid om een mogelijk vals document voor te leggen en om een dergelijke onwaarheid vol te houden in weerwil van medisch bewijs ondergraaft uw algemene geloofwaardigheid danig.

Tijdens uw persoonlijk onderhoud haalt u aan dat dat is wat uw moeder u vertelde (CGVS p. 6), maar het valt te betwijfelen dat een moeder zich op dergelijk flagrante wijze zou vergissen over de leeftijd van haar kind.

Daar u uw identiteit niet ontegensprekelijk kunt aantonen, kunt u ook niet aantonen dat de overige door u neergelegde documenten over u zouden handelen.

Wat betreft uw vrees voor vervolging, verklaart u in essentie dat u niet naar Afghanistan kan terugkeren omdat de Taliban u wil doden omdat uw broer tattoos heeft en met een niet-islamitische vrouw trouwde en omdat ze u wilden rekruteren. U bent er evenwel niet in geslaagd om aannemelijk te maken dat u hierdoor een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren, om onderstaande redenen.

Ten eerste is de geloofwaardigheid van alle problemen in verband met de vervolging die de Taliban tegen u zou hebben ingezet omwille van de tattoos van uw broer en de problemen van uw vader reeds op losse schroeven gezet door de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen over uw familiale banden.

Zelfs indien het CGVS uw verklaringen over uw familiebanden zou aanvaarden –quod non-, weet u **ten tweede** ook uw verklaringen over het gedrag van de Taliban niet aannemelijk te maken. Ten eerste verklaart u dat uw broer zes of zeven jaar voor uw persoonlijk onderhoud, dus drie jaar voor uw vertrek, de foto's van zijn tattoos online zette (CGVS p. 18). U kan niet zeggen wanneer de Taliban deze onder ogen kreeg (CGVS p. 18), maar aangezien u verklaart dat zij dit te weten kwamen door middel van dorpelingen die bevriend waren met uw voorgehouden broer, valt te verwachten dat dit redelijk snel na het posten van deze foto's het geval was, te meer daar u al met de ongelovigheid van uw familieleden werd gepest tijdens uw schooltijd. Bijgevolg is het niet aannemelijk dat de Taliban drie jaar zou wachten voor ze u kwamen straffen voor de tattoos van uw broer.

Ten tweede verklaart u dat de Taliban van u wilde weten waar M. N. zich bevond, omdat zij dachten dat hij nog in het land was (CGVS p. 18). Als zij echter zijn Facebookaccount onder ogen hadden gekregen, is het niet erg geloofwaardig dat zij zouden denken dat hij zich nog in Afghanistan bevond. Bijgevolg is het ook niet geloofwaardig dat zij dit aan u zouden vragen.

U weet uw verklaringen over het gedrag van de Taliban dus niet aannemelijk te maken, wat de geloofwaardigheid van uw relaas verder ondermijnt.

Ten derde weet u uw verklaringen over de pogingen van de Taliban om u te rekruteren niet aannemelijk te maken. Ten eerste vermeldt u in eerste instantie niets over deze pogingen tijdens uw persoonlijk onderhoud, ondanks meerdere vragen naar uw problemen, inclusief de vraag of u nog andere problemen had dan u eerder vermeldde (CGVS p. 14). Tijdens het invullen van uw Fiche NBMV gaf u echter aan dat de Taliban probeerde om uw broer en u te rekruteren, dus werd u met dit opvallende hiaat in uw relaas tijdens uw persoonlijk onderhoud geconfronteerd. Na deze confrontatie geeft u aan dat de Taliban u inderdaad vroeg om hen te vervoegen (CGVS p. 19). Op de vraag waarom u dit niet eerder vertelde, geeft u aan dat u enkel de vragen beantwoordde die u gesteld werden en dat u dacht dat uw broer dit reeds vertelde (CGVS p. 19). U verklaart dat u niet dacht dat het om een belangrijke reden ging (CGVS p. 20). Nochtans vermeldde u dit wél tijdens het invullen van uw Fiche NBMV en vermeldde u daar bijvoorbeeld niet dat de Taliban in uw hand sneed, wat u tijdens uw persoonlijk onderhoud wel spontaan doet (CGVS p. 14). Na confrontatie hiermee geeft u aan dat u zich niet veel meer herinnert van het invullen van uw Fiche NBMV (CGVS p. 20).

Ten tweede dient er op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat de taliban zelden gebruik maakte van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. U slaagt er niet in in concreto aannemelijk te maken dat uw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban.

Uit uw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de taliban te laten aansluiten. Integendeel, u geeft aan dat ze uw vader vermoordden omdat ze hem beschouwden als een ongelovige en dat ze u wilden straffen voor het volgens hen onzedelijke gedrag van uw broer. Dat zou er net toe leiden dat de Taliban u minder dan gemiddeld zou willen rekruteren. U geeft aan dat rekrutering door de Taliban wijdverbreid is in uw regio en dat ze er niet om geven wie u bent (CGVS p. 20), maar het Commissariaatgeneraal benadrukt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat het loutere feit dat u een Afghaanse man bent op zich niet voldoende is om te besluiten dat u behoort "tot de groep van jongens en mannen die het risico lopen gedwongen gerekruteerd te worden". Om dit risico te kunnen evalueren dienen immers diverse elementen, zoals daar zijn uw regio van herkomst, uw familiale en tribale banden, uw persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken, etc. in ogenschouw genomen te worden. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft bijgevolg noodzakelijk. Dit wordt overigens bevestigd door UNHCR in de "UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van augustus 2018. Hierin stelt UNHCR dat "depending on the specific circumstances of the case, men of fighting age and children living in areas under the effective control of AGE's, or in areas where pro-government forces, AGE's and/or armed groups affiliated to ISIS are engaged in a struggle for control, may be in need of international refugee protection on the basis of a well-founded fear of persecution at the hands of State or non-State actors for reasons of their membership of a particular social group or other relevant Convention

grounds, combined with a general inability of the State to provide protection from such persecution where the actors of persecution are AGEs”.

Uit het voorgaande blijkt dat u deze omstandigheden niet kunt aantonen en dat u uw verklaringen bijgevolg niet aannemelijk weet te maken.

Ten derde is het ook opvallend dat uw weigering om gerekruteerd te worden niet vermeld werd in de dreigbrief die u ontving. U verklaart dat de Taliban het niet publiek wil maken als iemand hen weigert (CGVS p. 20). De Taliban kwam volgens uw verklaringen echter naar uw voordeur, klopte aan en gaf de brieven aan uw moeder (CGVS p. 20), wat niet bepaald overeenkomt met een publieke bekendmaking van uw weigering.

U weet uw verklaringen over de pogingen tot rekrutering door de Taliban dus niet aannemelijk te maken, wat de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder ondermijnt.

Ten vierde weet u uw verklaringen over de dreigbrieven die u neerlegt niet aannemelijk te maken. U verklaart dat beide dreigbrieven afgeleverd werden aan uw moeder voor uw vertrek uit Afghanistan en dat zij daarom definitief besliste om jullie weg te sturen (CGVS p. 19). Dit komt echter niet overeen met de datum op één van de brieven, die gedateerd is op 28/05/1442, wat overeenkomt met 12 januari 2021, minder dan een maand voor uw aankomst in België, toen u Afghanistan dus reeds lange tijd had verlaten. Na confrontatie verklaart u dat u dat niet checkte (CGVS p. 19), wat geen verklaring levert voor deze tegenstrijdigheid. Bovendien kreeg deze gedateerde brief het serienummer 112 mee, waar de niet gedateerde brief het serienummer 182 meekreeg. De logica dicteert dus dat deze brief zelfs nog later werd verstuurd. Geen van beide brieven dateert dus van voor uw vertrek uit Afghanistan, wat de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder onderuit haalt.

Ten slotte leggen u en uw broer tegenstrijdige verklaringen af over de datum van uw vertrek. Ten eerste leggen jullie tegenstrijdige verklaringen af over de tijd die verstreek tussen het moment dat de Taliban uw hand verminkte en jullie vertrek. U verklaart in eerste instantie dat u een maand nadat de Taliban in uw hand sneed het land verliet (CGVS p. 14). Later zegt u dat u eerst naar het ziekenhuis ging voor minder dan een dag en dat u daarna niet weet of u één, twee of drie weken thuis was voor u vertrok (CGVS p. 18). Later zegt u dat het toch wel twee of drie weken waren (CGVS p. 19). M. Y. verklaart daarentegen dat u maar een week in Afghanistan verbleef nadat ze in uw hand sneden (CGVS M. Y. p. 13). Na confrontatie geeft u aan dat u het niet juist weet (CGVS p. 19).

Ten tweede legt u ook tegenstrijdige verklaringen af over de datering van jullie vertrek. U verklaart namelijk dat u in 1398 na de Ramadan (5 mei tot 3 juni 2019, nvdr) en voor de Grote Eid (10-14 augustus 2019, nvdr) vertrok (CGVS p. 7). U verklaart dat u met Grote Eid in het huis van de smokkelaar in Istanbul was (CGVS p. 14). U verklaart ook dat u vier maanden in Iran doorbracht (CGVS p. 15). Wanneer dit voor u op een rijtje word gezet, geeft u plots aan dat u met Eid misschien in Iran was en wanneer u er op gewezen wordt dat er maar twee maanden tussen de ramadan en Grote Eid liggen, verklaart u dat u denkt dat u in Iran was (CGVS p. 16). Het lijkt er dan ook sterk op dat u deze verklaringen ontwikkelde naarmate u tijdens uw interview met deze ongerijmdheid werd geconfronteerd.

Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder.

Uit dit alles blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u uw land van oorsprong heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation** van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de

beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U laat echter na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak *M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door**: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen**.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontczgd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op en **Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen**, van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afgaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afgaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de

taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De documenten die u neerlegde ter staving van uw relaas zijn niet van die aard dat zij bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. Uw taskara werd supra reeds besproken, net als de dreigbrieven van de Taliban. De documenten van uw voorgehouden broers kunnen niet aantonen dat u verwant zou zijn met hen, zeker in combinatie met de supra reeds besproken ongeloofwaardigheid van deze verwantschap. De foto waarop u samen met uw voorgehouden broers en de zoon van M. N. poseert, toont enkel aan dat u elkaar ontmoet heeft in België, wat deze beslissing niet ontkent. Ook de foto's die M. N. op Facebook postte, tonen op geen enkele manier aan dat u verwant zou zijn met hem of hoe de Taliban hierop reageerde. Het screenshot van het Facebookprofiel van de man die uw broer zou bedreigen bewijst geenszins dat uw broer wordt bedreigd, aangezien u niet eens de volledige berichten neerlegt. Bovendien kan dit schijnbaar anonieme profiel dat slechts 39 vrienden heeft op Facebook door eender wie aangemaakt zijn. De brief van uw school bevestigt enkel dat u in 2012 school liep, wat het CGVS niet betwist in deze beslissing. De brief van uw dorpshef heeft ten slotte een hoog gesolliciteerd gehalte. Documenten hebben hoe dan ook enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om een geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zich vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een, in onderhavig geval, ongeloofwaardig relaas te herstellen. Verder dient er ook nog te worden gewezen op toegevoegde informatie waaruit blijkt dat allerhande documenten, wegens de hoge corruptiegraad in Afghanistan eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt. Afgaansse documenten hebben dan ook sowieso een zeer beperkte bewijswaarde.

Wat betreft de opmerkingen van uw advocaat over de notities van het persoonlijk onderhoud in de zin van artikel 57/5quater van de Vreemdelingenwet, kan aangestipt worden dat deze opmerking aanvaard wordt door het CGVS.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie administratief dossier).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Het verzoekschrift

In een eerste en enig middel voert verzoeker een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4, §2, b) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker wijst er op dat zijn nationaliteit niet wordt betwist en gaat ten eerste in op het risico op vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Hij stelt dat de politieke situatie in Afghanistan instabiel is en dat dit door verwerende partij ook erkend wordt. Onder verwijzing naar persartikels stelt verzoeker dat vlak na de overname de taliban gematigde taal spraken bij monde van hun woordvoerder en zich engageerden voor het respecteren van vrouwenrechten en amnestie voor allen die voor de Amerikanen of de door het Westen gesteunde Afgaansse overheid hebben gewerkt, maar dat dit al snel holle woorden bleken en dat door verschillende onafhankelijke bronnen reeds ontelbare extralegale moorden en vervolgingen werden gerapporteerd. Hij citeert daarbij volgende bronnen:

- AP News, “Taliban vow to respect women, despite history of oppression”, 18-08-2021 (internetlink);
- UN News, “Afghanistan: Humanitarian crisis threatens basic human rights”, 14-12-2021 (internetlink);
- The Guardian, “‘Is it a crime to study?’: outcry as taliban bar girls from secondary schools”, 23-03-2022.

Voormelde artikels tonen volgens verzoeker aan dat van een gematigde taliban geen sprake is en dat universele mensenrechten in Afghanistan niet worden gerespecteerd. Hij wijst op een in die zin bijzonder onrustwekkend eerder bericht van eind augustus 2021 van de woordvoerder van de taliban, waarin hij aankondigde dat de taliban de Afghanen die zouden terugkeren na een weigering van hun asielaanvraag

in Europa zouden vervolgen en dat er geen enkele reden is om te twijfelen aan de waarachtigheid van de bron en de verklaring die volgens verzoeker een begin van bewijs vormt van een reëel risico op vervolging bij terugkeer naar Afghanistan (InfoMigrant, *“Un porte-parole taliban affirme que les Afghans expulsés d'Europe seront ‘traduits en justice’”*, 31-08-2021 (internetlink); Kronen Zeitung, *“Wir nehmen eure straffälligen Asylwerber zurück!”*, 30-08-2021 (internetlink)). Hij wijst er op dat in een situatie waarin de taliban blijf geeft van een terugkeer naar het schrikbewind van de jaren negentig de nood aan internationale bescherming ruim dient te worden geïnterpreteerd en dat het voordeel van de twijfel dient te worden toegepast. Hij wijst verder op arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022 waarin volgens hem wordt bevestigd dat er zich dienaangaande een grondiger onderzoek opdringt. Hij meent dat er bijzonder weinig informatie beschikbaar is om het risico op terugkeer in te schatten en wijst erop dat de verwerende partij bij de beoordeling van het risico op vervolging wegens ‘verwestering’, rekening diende te houden met risico bepalende factoren, waaronder het geslacht, zijn gedragingen, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land en de zichtbaarheid van een persoon. Volgens hem blijkt nergens uit de bestreden beslissing dat *in concreto* rekening gehouden werd met voormelde elementen, waardoor de verwerende partij de samenwerkingsplicht heeft geschonden.

Vervolgens gaat verzoeker in op de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan en de beoordeling van willekeurig geweld in het licht van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker betoogt dat de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan precair blijft en dat niet alleen IS actief blijft in verschillende regio's in Afghanistan maar dat er ook over het hele land nog vele IED's liggen die nog steeds voor onveilige wegen en burgerslachtoffers zorgen. Verder is de taliban momenteel niet bij machte om de non-state armed groups (NSAG), waaronder IS op hun grondgebied efficiënt te bestrijden, waardoor het willekeurig geweld nog steeds veel slachtoffers maakt. Verzoeker wijst er op dat de aanwezigheid van verschillende NSAG's en het gebrek aan gecentraliseerd leiderschap van de taliban maken dat er nog steeds veel willekeurig geweld is in Afghanistan. In de periode van midden augustus 2021 tot februari 2022 zijn reeds 1153 (geregistreerde) burgerslachtoffers gevallen ingevolge willekeurig geweld. Het eigenlijke aantal ligt ongetwijfeld nog veel hoger. Gelet op de uiterst volatiele politieke en uiterst fragiele economische en humanitaire situatie in Afghanistan, dient de nood aan internationale bescherming zo ruim mogelijk te worden geïnterpreteerd. Verzoeker citeert daarbij uit het ASYLOS, *“Afghanistan: COI Repository, 01-09-2021 – 30-03-2022”*, p. 24, 22, 21, 15-16 en stelt dat de Raad dit in het hogervermelde arrest ook heeft bevestigd. Verzoeker meent dat de motivering in de bestreden beslissing op dat vlak gestandaardiseerd en ontoereikend is.

Verzoeker gaat vervolgens in op de humanitaire crisis in Afghanistan en de beoordeling ervan in het licht van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker betoogt dat sinds de machtsvername door de taliban in augustus 2021 er een ernstige humanitaire crisis gaande is in Afghanistan als gevolg van het gebrek aan toegang tot voedsel, droogte, internationale sancties en werkloosheid. Hij wijst er op dat in september en oktober 2021 bijna de helft van de totale bevolking, 18, 8 miljoen Afghanen in hoge voedselnood zijn en dat 6,8 miljoen Afghanen op de rand van de uithongering stonden. Hij citeert vervolgens uit EASO, *“Afghanistan Country Focus”*, COI (weblink). Hij geeft aan dat het aantal Afghanen in acute hongersnood blijft stijgen en dat het voormelde rapport melding maakt van 22, 8 miljoen Afghanen in een IPC phase 3 of hoger en minstens 6, 8 miljoen in IPC phase 4. Hij citeert uit IPC, Technical Manuel Version 3.1 – *“Evidence and Standards for better food security and nutrition decisions”* (weblink) en stelt dat mensen die zich in IPC phase 4 bevinden imminent gevaar lopen voor hun leven en bij gebrek aan voedsel ook bijvoorbeeld zaden eten die zouden moeten dienen voor de volgende oogst, zodat de situatie blijft verergeren. Hij wijst er vervolgens op dat Human Rights Watch midden maart 2022 opnieuw aan de alarmbel trok om de humanitaire crisis in Afghanistan onder de aandacht te brengen (Human Rights Watch, *“Time Running Out to Address Afghanistan's Hunger Crisis”*, 17-03-2022, (weblink) en dat de speciale gezant van de VN op 15 maart 2022 nog verklaarde dat minstens 95 % van de Afghaanse bevolking te weinig eet en de humanitaire crisis in Afghanistan omschreef als een crisis van ongeziene proporties (Dr. Ramiz Alakbarov, Statement 15-03-2022). Hij wijst er op dat er verder verschillende publicaties zijn over wanhopige gezinnen die hun baby's, dochters of organen verkopen in ruil voor voedsel en dat World Vision zich genoodzaakt zag om een noodfonds te creëren om te voorkomen dat families hun kinderen verkopen (Aljazeera, In Afghanistan, *‘people selling babies, young girls to survive’*, 31-03-2022; NZ Herald, *“Afghanistan famine: Parents sell children for food, says World Vision”*; World Vision, *“Hunger crisis forces Afghan parents to sell children for food”*, 22-12-2021.

Verzoeker betwist tenslotte de stelling van verwerende partij dat de humanitaire situatie in Afghanistan niet het gevolg is van gedragingen te wijten aan derden, maar veeleer een resultaat is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren. Verzoeker stelt dat richtlijn

2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming een brede vorm van internationale bescherming beoogt voor mensen wiens herkomstland of land van gewoonlijk verblijf deze bescherming niet verstrekt en citeert overwegingen 6 en 25 van deze richtlijn en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij stelt dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan inderdaad te wijten is aan een complexe wisselwerking tussen verschillende actoren en dat de oorzaken van de huidige crisis helder worden uitgelegd in het rapport Human Rights Watch, *“Afghanistan: Economic Roots of the Humanitarian Crisis”*, 01-03-2022. Verzoeker citeert enkele passages uit voormeld rapport en stelt dat uit de conclusie van Human Rights Watch duidelijk blijkt dat wel degelijk derden verantwoordelijk zijn voor de humanitaire crisis in Afghanistan. Hij citeert vervolgens de aanbevelingen van Human Rights Watch in dit rapport en betoogt dat de taliban lang hebben gestreden om de macht in Afghanistan te kunnen opnemen en vooral gefocust lijken op het implementeren van hun schrikbewind zoals tijdens hun vorige regeerperiode. De taliban schenden daarbij fundamentele mensenrechten, zoals hierboven beschreven, en staat weigerachtig tegenover hulp van internationale organisaties. Het laat dan ook volgens hem geen twijfel dat het gedrag van de taliban de hoofdoorzaak is van de huidige humanitaire crisis in Afghanistan. Verzoeker voegt toe dat voorgaande ook onlangs werd erkend door de Raad in het arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022 en besluit dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan wel degelijk onder het toepassingsveld van artikel 48/4 § 2 van de Vreemdelingenwet valt.

3. Nieuwe stukken

3.1. Op 1 december 2022 legt de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin hij refereert aan de volgende nieuwe stukken:

- EUAA, *“Afghanistan Security Situation”* augustus 2022;
- COI Focus, *“Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022”*, 13 september 2022;
- COI Focus, *“Afghanistan, Veiligheidssituatie”*, 5 mei 2022;
- EASO, *“Afghanistan Country Focus”*, januari 2022;
- EUAA, *“Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”*, augustus 2022;
- EASO *“Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”*, augustus 2020;
- EUAA, *“Afghanistan: Targeting of individuals”*, augustus 2022;
- EUAA, *“Country Guidance: Afghanistan”*, april 2022.

Bij deze aanvullende nota wordt tevens volgend stuk gevoegd:

- COI Focus *“Afghanistan Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022”* van 13 september 2022.

4. Onderzoek van de gegrondheid van het beroep

4.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen

op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.3.1. Het asiel- en vluchtrelaas van verzoeker kan als volgt worden samengevat. Verzoeker vreest bij terugkeer naar Afghanistan gedood te worden door de taliban omdat zij hem als ongelovige beschouwen omdat zijn broer enkele jaren geleden foto's van tattoos had geplaatst op Facebook en gehuwd was met een Hongaarse vrouw.

Middels de bestreden beslissing oordeelt de commissaris-generaal ten eerste dat er ernstige twijfels bestaan over de door verzoeker opgegeven identiteit. Ten eerste stelt de commissaris-generaal vast dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij de broer is van M.N. en M.Y omdat i) de heer M.Y. in het kader van zijn asielaanvraag in Griekenland een andere naam vermeldde; ii) verzoeker getuigt van een gebrek aan kennis over en interesse in de problemen van zijn vader en broer; iii) verzoekers verklaringen over de job van zijn vader strijden met de verklaringen van M.N.; iv) er verschillen zijn tussen de verklaringen die hij, M.Y.. en M.N. afleggen over de familieleden.

Ten tweede wijst de commissaris-generaal er op dat verzoeker de waarheid niet verteld heeft over zijn leeftijd, wat zijn algemene geloofwaardigheid ondergraaft.

Ten derde oordeelt de commissaris-generaal dat verzoekers verklaringen over zijn problemen en vrees voor vervolging door de taliban omwille van een poging tot rekrutering, niet geloofwaardig zijn omdat i) verzoeker geen geloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over zijn familiale banden; ii) zijn verklaringen omtrent het gedrag van de taliban niet aannemelijk zijn nu het niet aannemelijk is dat de taliban drie jaar zouden wachten vooraleer ze verzoeker zouden straffen voor de tattoos van zijn broer; iii) hij zijn bewering dat de taliban geprobeerd hebben om hem te rekruteren, niet aannemelijk maakt nu a) hij hiervan geen melding maakte tijdens zijn persoonlijk onderhoud, hoewel hij dit wel had verklaard bij het invullen van

zijn fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling; b) uit beschikbare landeninformatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de taliban zelden gebruik maken van een gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich willen aansluiten en; c) het opvallend is dat verzoekers weigering om gerekruteerd te worden niet vermeld werd in de dreigbrief die hij ontving.

Ten vierde wordt vastgesteld dat geen van de dreigbrieven dateren van vóór verzoekers vertrek uit Afghanistan, wat de geloofwaardigheid van zijn verklaringen onderuit haalt

Ten vijfde wordt erop gewezen dat verzoeker, hij en zijn broer tegenstrijdige verklaringen afleggen over de datum van vertrek.

Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat er in zijn hoofd een gegronde vrees voor persoonlijke en systematische vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag bestaat.

4.3.2. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker zijn vluchtmotieven, namelijk dat hij de taliban vreest omwille van de tattoos van zijn broer, volledig onbesproken laat in zijn verzoekschrift en uitsluitend verwijst naar de algemene situatie in Afghanistan.

Gelet op het feit dat de concrete motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing op geen enkele wijze betwist worden door de verzoeker en deze steun vinden in de stukken van het administratief dossier, oordeelt de Raad dat die motieven pertinent en draagkrachtig zijn en aldus integraal worden overgenomen: *“Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er ernstige twijfels bestaan over de door u opgegeven identiteit. **Ten eerste** weet u het niet aannemelijk te maken dat u de broer bent van M. Y. en M. N.. Ten eerste blijkt uit zijn dossier dat M. Y. in Griekenland behandeling van uw verzoek door België aanvroeg omwille van zijn minderjarigheid en de aanwezigheid hier van zijn broer F., Y.. U vroeg dat daarentegen aan met de man die u omschrijft als uw broer, namelijk F., M. N.. Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verwantschap met M. Y. reeds danig. Dat u zich in Griekenland overigens ook al onterecht had uitgegeven als minderjarige, zal verder blijken.*

Ten tweede kan u niets vertellen over de problemen die uw vader en uw broer ondervonden, waardoor zij Afghanistan ontvluchtten. U verklaart dat u niet weet waarom uw vader vertrok uit Afghanistan omdat uw moeder u dat nooit wilde vertellen (CGVS p. 9). Ook vroeg u dit nooit aan uw broer M. N., die nochtans volgens uw verklaringen samen met uw vader vertrok uit Afghanistan (CGVS p. 9). Ook over de problemen van M. N. kan u niets vertellen, hoewel u zelfs nog net voor uw persoonlijk onderhoud bij hem op bezoek was (CGVS p. 11-12). Dit flagrante gebrek aan kennis over en nieuwsgierigheid naar de problemen die uw vader en uw broer niet alleen uit Afghanistan dwongen, maar bovendien de dood van uw vader zouden hebben veroorzaakt, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw familiebanden verder. Ten derde zijn uw verklaringen over de job van uw vader tegenstrijdig aan de verklaringen die M. N. aflegde over de job van zijn vader. U verklaart namelijk dat uw vader in het veld werkte en voor de schapen zorgde en dat hij geen andere job had (CGVS p. 9). M. N. gaf daarentegen aan dat zijn vader een garage had en dat deze job bovendien de kern van zijn problemen met zowel de Taliban als de Afghaanse overheid uitmaakte (NPO M. N. p. 12).

Ten slotte zijn er opvallende verschillen tussen de verklaringen die u, M. Y. en M. N. afleggen over jullie familieleden. Zo verklaart u beiden dat u één maternale oom heeft, maar noemt u deze oom A. M. (CGVS p. 5), waar M. Y. deze oom N. noemt (CGVS M. Y. p. 10). Daarnaast leggen M. Y. en u tijdens jullie persoonlijke onderhouds op het CGVS weliswaar gelijke verklaringen af over de identiteit van uw zussen, maar verklaarde u tijdens het invullen van uw Verklaring DVZ op 8 juni 2021 en in Oostenrijk nog dat uw jongere zus R. heette. U verklaart dat u een foutje maakte (CGVS p. 8), maar het is erg onwaarschijnlijk dat u deze fout zowel in Oostenrijk als bij uw aankomst in België zou maken. Bovendien gaf u tijdens het invullen van uw Fiche NBMV op 2 maart 2021 niet alleen ook de naam R. op, maar bovendien verklaarde u daar dat M. 25 jaar oud was en R. 26, in tegenstelling tot uw verklaringen en die van M. Y. op het CGVS, waar u verklaart dat M. acht jaar geleden op haar veertiende trouwde en dat K. zes jaar geleden op haar veertiende trouwde (CGVS p. 8). Dat betekent dus dat M. 22 jaar oud zou zijn en K. 20. In Oostenrijk gaf u aan dat R. 24 was. Na confrontatie met deze tegenstrijdigheid geeft u aan dat u wel overal dezelfde leeftijd opgaf (CGVS p. 8). Tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS gaf M. N. bovendien aan dat zijn jongste zus R. heette (NPO M. N. p. 10). Het lijkt er dus sterk op dat u met M. Y. uw verhalen op elkaar afstemde gedurende het verloop van uw procedures.

Deze elementen samen leiden ertoe dat u uw verwantschap met M. N. en M. Y. niet aannemelijk weet te maken, wat uw algemene geloofwaardigheid volledig op losse schroeven zet, te meer daar u het merendeel van uw problemen aan deze verwantschap koppelt.

Het CGVS stelt ten tweede vast dat u niet de waarheid heeft verteld wat betreft uw leeftijd. Zo verklaarde u op het moment van uw verzoek om internationale bescherming op 2 maart 2021 16 jaar oud te zijn

(geboren op 31 maart 2004). Overeenkomstig de beslissing die u werd betekend door de dienst Voogdij in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de daarvoor voorziene artikelen, die aantoont dat u ouder bent dan 18 jaar — waarbij u op 19 maart 2021 een leeftijd werd toegekend van 21,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar — kan u echter niet worden beschouwd als minderjarige. Als verklaring verwijst u naar uw taskara, waarop uw leeftijd vermeld staat als 15 in 1398, wat overeenkomt met 2019, in tegenspraak met de bevindingen van de medische test. Er kan daarom ernstig getwijfeld worden aan de echtheid van deze taskara. Het heeft er bijgevolg alle schijn van weg dat u de Belgische asielinstanties doelbewust probeert te misleiden door u gevoelig jonger voor te doen dan u in werkelijkheid bent, en dat u hiervoor ook een taskara voorlegde die niet correct uw leeftijd vermeldt, in weerwil van de medewerkingsplicht. Uw bereidwilligheid om een mogelijk vals document voor te leggen en om een dergelijke onwaarheid vol te houden in weerwil van medisch bewijs ondergraaft uw algemene geloofwaardigheid danig.

Tijdens uw persoonlijk onderhoud haalt u aan dat dat is wat uw moeder u vertelde (CGVS p. 6), maar het valt te betwijfelen dat een moeder zich op dergelijk flagrante wijze zou vergissen over de leeftijd van haar kind.

Daar u uw identiteit niet ontegensprekelijk kunt aantonen, kunt u ook niet aantonen dat de overige door u neergelegde documenten over u zouden handelen.

Wat betreft uw vrees voor vervolging, verklaart u in essentie dat u niet naar Afghanistan kan terugkeren omdat de Taliban u wil doden omdat uw broer tattoos heeft en met een niet-islamitische vrouw trouwde en omdat ze u wilden rekruteren. U bent er evenwel niet in geslaagd om aannemelijk te maken dat u hierdoor een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren, om onderstaande redenen.

Ten eerste is de geloofwaardigheid van alle problemen in verband met de vervolging die de Taliban tegen u zou hebben ingezet omwille van de tattoos van uw broer en de problemen van uw vader reeds op losse schroeven gezet door de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen over uw familiale banden.

Zelfs indien het CGVS uw verklaringen over uw familiebanden zou aanvaarden –quod non–, weet u ten tweede ook uw verklaringen over het gedrag van de Taliban niet aannemelijk te maken. Ten eerste verklaart u dat uw broer zes of zeven jaar voor uw persoonlijk onderhoud, dus drie jaar voor uw vertrek, de foto's van zijn tattoos online zette (CGVS p. 18). U kan niet zeggen wanneer de Taliban deze onder ogen kreeg (CGVS p. 18), maar aangezien u verklaart dat zij dit te weten kwamen door middel van dorpelingen die bevriend waren met uw voorgehouden broer, valt te verwachten dat dit redelijk snel na het posten van deze foto's het geval was, te meer daar u al met de ongelovigheid van uw familieleden werd gepest tijdens uw schooltijd. Bijgevolg is het niet aannemelijk dat de Taliban drie jaar zou wachten voor ze u kwamen straffen voor de tattoos van uw broer.

Ten tweede verklaart u dat de Taliban van u wilde weten waar M. N. zich bevond, omdat zij dachten dat hij nog in het land was (CGVS p. 18). Als zij echter zijn Facebookaccount onder ogen hadden gekregen, is het niet erg geloofwaardig dat zij zouden denken dat hij zich nog in Afghanistan bevond. Bijgevolg is het ook niet geloofwaardig dat zij dit aan u zouden vragen.

U weet uw verklaringen over het gedrag van de Taliban dus niet aannemelijk te maken, wat de geloofwaardigheid van uw relaas verder ondermijnt.

Ten derde weet u uw verklaringen over de pogingen van de Taliban om u te rekruteren niet aannemelijk te maken. Ten eerste vermeldt u in eerste instantie niets over deze pogingen tijdens uw persoonlijk onderhoud, ondanks meerdere vragen naar uw problemen, inclusief de vraag of u nog andere problemen had dan u eerder vermeldde (CGVS p. 14). Tijdens het invullen van uw Fiche NBMV gaf u echter aan dat de Taliban probeerde om uw broer en u te rekruteren, dus werd u met dit opvallende hiaat in uw relaas tijdens uw persoonlijk onderhoud geconfronteerd. Na deze confrontatie geeft u aan dat de Taliban u inderdaad vroeg om hen te vervoegen (CGVS p. 19). Op de vraag waarom u dit niet eerder vertelde, geeft u aan dat u enkel de vragen beantwoordde die u gesteld werden en dat u dacht dat uw broer dit reeds vertelde (CGVS p. 19). U verklaart dat u niet dacht dat het om een belangrijke reden ging (CGVS p. 20). Nochtans vermeldde u dit wél tijdens het invullen van uw Fiche NBMV en vermeldde u daar bijvoorbeeld niet dat de Taliban in uw hand sneed, wat u tijdens uw persoonlijk onderhoud wel spontaan doet (CGVS p. 14). Na confrontatie hiermee geeft u aan dat u zich niet veel meer herinnert van het invullen van uw Fiche NBMV (CGVS p. 20).

Ten tweede dient er op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat de taliban zelden gebruik maakte van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. U slaagt er niet in in concreto aannemelijk te maken dat uw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban.

Uit uw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de Taliban te laten aansluiten. Integendeel, u geeft aan dat ze uw vader vermoordden omdat ze hem beschouwden als een ongelovige en dat ze u wilden straffen voor het volgens hen onzedelijke gedrag van uw broer. Dat zou er net toe leiden dat de Taliban u minder dan gemiddeld zou willen rekruteren. U geeft aan dat rekrutering door de Taliban wijdverbreid is in uw regio en dat ze er niet om geven wie u bent (CGVS p. 20), maar het Commissariaatgeneraal benadrukt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat het loutere feit dat u een Afghaanse man bent op zich niet voldoende is om te besluiten dat u behoort “tot de groep van jongens en mannen die het risico lopen gedwongen gerekruteerd te worden”. Om dit risico te kunnen evalueren dienen immers diverse elementen, zoals daar zijn uw regio van herkomst, uw familiale en tribale banden, uw persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken, etc. in ogenschouw genomen te worden. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft bijgevolg noodzakelijk. Dit wordt overigens bevestigd door UNHCR in de “UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van augustus 2018. Hierin stelt UNHCR dat “depending on the specific circumstances of the case, men of fighting age and children living in areas under the effective control of AGE's, or in areas where pro-government forces, AGE's and/or armed groups affiliated to ISIS are engaged in a struggle for control, may be in need of international refugee protection on the basis of a well-founded fear of persecution at the hands of State or non-State actors for reasons of their membership of a particular social group or other relevant Convention grounds, combined with a general inability of the State to provide protection from such persecution where the actors of persecution are AGEs”.

Uit het voorgaande blijkt dat u deze omstandigheden niet kunt aantonen en dat u uw verklaringen bijgevolg niet aannemelijk weet te maken.

Ten derde is het ook opvallend dat uw weigering om gerekruteerd te worden niet vermeld werd in de dreigbrief die u ontving. U verklaart dat de Taliban het niet publiek wil maken als iemand hen weigert (CGVS p. 20). De Taliban kwam volgens uw verklaringen echter naar uw voordeur, klopte aan en gaf de brieven aan uw moeder (CGVS p. 20), wat niet bepaald overeenkomt met een publieke bekendmaking van uw weigering.

U weet uw verklaringen over de pogingen tot rekrutering door de Taliban dus niet aannemelijk te maken, wat de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder ondermijnt.

Ten vierde weet u uw verklaringen over de dreigbrieven die u neerlegt niet aannemelijk te maken. U verklaart dat beide dreigbrieven afgeleverd werden aan uw moeder voor uw vertrek uit Afghanistan en dat zij daarom definitief besliste om jullie weg te sturen (CGVS p. 19). Dit komt echter niet overeen met de datum op één van de brieven, die gedateerd is op 28/05/1442, wat overeenkomt met 12 januari 2021, minder dan een maand voor uw aankomst in België, toen u Afghanistan dus reeds lange tijd had verlaten. Na confrontatie verklaart u dat u dat niet checkte (CGVS p. 19), wat geen verklaring levert voor deze tegenstrijdigheid. Bovendien kreeg deze gedateerde brief het serienummer 112 mee, waar de niet gedateerde brief het serienummer 182 meekreeg. De logica dicteert dus dat deze brief zelfs nog later werd verstuurd. Geen van beide brieven dateert dus van voor uw vertrek uit Afghanistan, wat de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder onderuit haalt.

Ten slotte leggen u en uw broer tegenstrijdige verklaringen af over de datum van uw vertrek. Ten eerste leggen jullie tegenstrijdige verklaringen af over de tijd die verstreek tussen het moment dat de Taliban uw hand verminkte en jullie vertrek. U verklaart in eerste instantie dat u een maand nadat de Taliban in uw hand sneed het land verliet (CGVS p. 14). Later zegt u dat u eerst naar het ziekenhuis ging voor minder dan een dag en dat u daarna niet weet of u één, twee of drie weken thuis was voor u vertrok (CGVS p. 18). Later zegt u dat het toch wel twee of drie weken waren (CGVS p. 19). M. Y. verklaart daarentegen dat u maar een week in Afghanistan verbleef nadat ze in uw hand sneden (CGVS M. Y. p. 13). Na confrontatie geeft u aan dat u het niet juist weet (CGVS p. 19).

Ten tweede legt u ook tegenstrijdige verklaringen af over de datering van jullie vertrek. U verklaart namelijk dat u in 1398 na de Ramadan (5 mei tot 3 juni 2019, nvdr) en voor de Grote Eid (10-14 augustus 2019, nvdr) vertrok (CGVS p. 7). U verklaart dat u met Grote Eid in het huis van de smokkelaar in Istanbul was (CGVS p. 14). U verklaart ook dat u vier maanden in Iran doorbracht (CGVS p. 15). Wanneer dit voor u op een rijtje word gezet, geeft u plots aan dat u met Eid misschien in Iran was en wanneer u er op gewezen wordt dat er maar twee maanden tussen de ramadan en Grote Eid liggen, verklaart u dat u denkt dat u in Iran was (CGVS p. 16). Het lijkt er dan ook sterk op dat u deze verklaringen ontwikkelde naarmate u tijdens uw interview met deze ongerijmdheid werd geconfronteerd.

Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder.

Uit dit alles blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u uw land van oorsprong heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.”

4.3.3. Verzoeker zet uiteen niet te kunnen terugkeren naar Afghanistan wegens zijn verblijf in Europa, omwille van het gegeven dat hij zich niet in Afghanistan bevond toen de taliban de macht hebben overgenomen en omwille van het schrikbewind van de taliban.

4.3.3.1. Ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met uitdagingen waarmee verschillende organisaties geconfronteerd worden in hun bronnenonderzoek, blijkt uit objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Immers, niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert zal worden beschouwd als verwesterd omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “to play the game”.

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen. Aldus blijft een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk.

Uit de landeninformatie blijkt dat de visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). In de meest recente landeninformatie geeft EUAA aan dat het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, hoewel de *de-facto*-talibanregering reeds verschillende decreten en richtlijnen heeft uitgevaardigd, net als de provinciale *de-factoregeringen* (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 29-31). Deze *de-factoregering* heeft opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. Een ministerie dat ook bestond toen de taliban van 1996 tot 2001 over Afghanistan heersten. Verder blijkt uit de landeninformatie dat dit *de-factoministerie* in bepaalde provincies onderbemand is, waardoor het nog niet volledig operationeel is. Het is onduidelijk over welke provincies het gaat, maar in steden is dit *de-factoministerie* beter georganiseerd. In verschillende gebieden bemoeien talibancommandanten en andere functionarissen zich aldus met “gedrags- en kledingkwesies” (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30 en EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41). Uit de informatie waarnaar de EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022 verwijst, blijkt dat een systeem gelijkaardig aan het MPVPV reeds sinds 2016-2017 werd ingevoerd door de taliban in de landelijke gebieden die ze volledig onder hun controle hadden.

De bijgebrachte landeninformatie geeft ook aan dat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten bestaat over Afghanen die Afghanistan hebben verlaten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. Echter heeft de *de-facto*-talibanregering wel voorrang gegeven aan paspoorten voor arbeiders die in het buitenland werken, wat erop wijst dat zij het economische aspect begrijpt, hoewel zij zich ook bewust is van het feit dat velen in het buitenland het niet met haar eens zijn. Verder wordt er een onderscheid gemaakt tussen de mannen van Pashtu-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken, wat een oude traditie is, en de mannen die naar Europa en de Verenigde Staten vertrokken zijn, wat als ‘verkeerd’ en ‘verdacht’ wordt beschouwd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51).

Ook hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 53-54). De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55).

Voorts is de infrastructuur van de *de-facto*-talibanregering uiterst zwak, en de taliban worden niet in staat geacht om de terugkeerders op te sporen en te controleren. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders echter weten wie is teruggekeerd. Die informatie zal de talibanregering in Kaboel echter hoogstwaarschijnlijk niet bereiken (voetnoot 514: *Denmark, DIS, Afghanistan – taliban’s impact on the*

population, June 2022, p. 38 in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). In hetzelfde rapport van Denmark, DIS, Afghanistan wordt daarentegen wel aangegeven dat de taliban heel goed weten wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze verweven zijn met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in de steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betreffende lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in Pashtu-gebieden. Hun inlichtingennetwerken zijn minder ontwikkeld in andere delen van het land waar ze voor de machtsovername weinig of niet aanwezig waren. Vandaar ook dat ze in grotere steden controleposten installeren waar ze de inhoud van telefoons bekijken (Denmark, *DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). Ook blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat burgers zich vrij kunnen verplaatsen daar de *de-facto*-talibanautoriteiten weinig 'directe beperkingen' hebben opgelegd, maar dat het gevaarlijk kan zijn vanwege opdringerige controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders op te sporen en vanwege de handhaving van de talibancodes. Deze controleposten bevinden zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden, maar komen bijzonder weinig voor op plaatsen die ver van steden zijn verwijderd. Via deze checkpoints speuren de taliban naar voormalige medewerkers van het Afghaanse leger en politie. Zij beschikken over lijsten met namen en foto's van voormalige medewerkers (EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan* augustus 2022, p. 68 en p. 70).

Aldus kunnen Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen beoordeeld te worden.

4.3.3.2. Verzoeker reikt gedurende de procedure ter behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat er bij een eventuele terugkeer uit Europa in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die met vervolging kan gelijkgesteld worden.

Voorts maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Hiervoor verwijst de Raad naar de uiteenzetting *supra*, waar de bevindingen van de commissaris-generaal aangaande het ongeloofwaardig asielrelaas van verzoeker werden bevestigd. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van problemen met de taliban in zijn hoofde, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

Door louter te verwijzen naar algemene landeninformatie en zijn verblijf in Europa, maakt verzoeker, die bij zijn aankomst in België meerderjarig was, zijn vormende jaren in Afghanistan heeft gehad en nog geen 2 jaren in België verblijft, evenwel niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en daarom dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

4.3.4. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid.

5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met de taliban voor zijn vertrek uit Afghanistan niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van een toegeschreven verwestering omwille van zijn verblijf in het buitenland.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire situatie en socio-economische in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de Richtlijn 2004/83/EG (heden: Richtlijn 2011/95/EU). Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet immers samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1, van dezelfde wet, dat bepaalt: “*vervolgung in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren (...)*”.

Het Hof van Justitie verduidelijkte in zijn rechtspraak dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, b), “*moet voortvloeien uit de gedragingen van derden*”, in casu de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35).

Verder is het van belang te wijzen op de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst. In het arrest “M'Bodj” stelde het Hof van Justitie hieromtrent: “*In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.*” (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36 en 40; zie ook HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

Uit het geheel van de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dus de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico op onmenselijke behandeling dat specifiek, dit is individueel, van aard is. De verzoeker moet aannemelijk maken dat hij persoonlijk een reëel risico op ernstige schade loopt, hetgeen niet *ipso facto* kan blijken uit een algemene situatie (zie in deze zin HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49). Verder stelt de rechtspraak van het Hof van Justitie dat een verzoeker ook moet aantonen dat hij opzettelijk, dit is op intentionele en gerichte wijze, zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling.

Ten slotte kan subsidiaire bescherming enkel worden verleend wanneer er een actor wordt geïdentificeerd die verantwoordelijk is voor een onmenselijke behandeling waaraan een verzoeker persoonlijk het risico

loopt te worden blootgesteld. Daarbij moet blijken dat dit risico wordt veroorzaakt door gedragingen die direct of indirect, maar steeds intentioneel, kunnen worden toegeschreven aan deze actor.

Samenvattend kan worden besloten dat, in het kader van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, een onmenselijke behandeling aldus moet worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker (EASO *Judicial Analysis: Qualification for international protection (directive 2011/95/EU)*, december 2016, p. 109).

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie, meent de Raad dan ook dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA "Country Guidance Afghanistan" van april 2022 waarin wordt gesteld dat het algemene gebrek aan gezondheidszorg, onderwijs of andere socio-economische omstandigheden (zoals moeilijkheden om in levensonderhoud te voorzien of in huisvesting) niet vallen binnen het toepassingsgebied van artikel 15, b van Richtlijn 2011/95/EU, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor, bv. wanneer er sprake is van een intentionele weigering van adequate gezondheidszorg aan een verzoeker (p. 32 en 115).

5.2.1. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. De rechtspraak van het EHRM maakt evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die worden veroorzaakt door (i) objectieve factoren, enerzijds, dan wel (ii) actoren, anderzijds.

Indien preciaire leefomstandigheden eerder worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bv. een medische aandoening of droogte), dan hanteert het EHRM een hoge drempel. Het EHRM oordeelt in zulke gevallen dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (zie bv. EHRM 27 mei 2008 (GK), nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42-45 waar het EHRM oordeelde dat het risico niet voortvloeide uit een opzettelijk handelen of nalaten door actoren, maar wel uit een natuurlijke ziekte en het gebrek aan adequate zorgen in het land van herkomst: "*the alleged future harm would emanate not from the intentional acts or omissions of public authorities or non-State bodies, but instead from a naturally occurring illness and the lack of sufficient resources to deal with it in the receiving country*"). Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het HvJ, niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, daar de schade in deze omstandigheden niet voortvloeit uit een gedraging, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van een actor.

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of nalaten van actoren, dan kan een schending van artikel 3 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat een verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Zulke situatie werd door het EHRM tot nu toe slechts tweemaal vastgesteld, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011 (GK), nr. 30696/09, M.S.S./België en Griekenland, § 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk, § 278-283). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijk karakter van deze rechtspraak.

Zo benadrukt het EHRM dat in de zaak M.S.S. volgende elementen doorslaggevend waren: (i) de status van de betrokken verzoeker als lid van een kwetsbare groep met nood aan bijzondere bescherming, *in casu* de groep van asielzoekers; (ii) de positieve verplichtingen voortvloeiend uit de EU-wetgeving, met name wat opvang in een EU-lidstaat betreft, ten aanzien van deze groep; en (iii) de onverschilligheid en nalatigheid van de EU-lidstaat om aan te voldoen deze EU-verplichtingen, waardoor de betrokken asielzoeker terechtkomt in een situatie van extreme armoede.

Dat het EHRM deze benadering uit de zaak M.S.S. vervolgens eveneens toepaste op de zaak Sufi en Elmi, bij de beoordeling van een intern vestigingsalternatief, is volgens het EHRM enkel te wijten aan de uitzonderlijke en extreme omstandigheden in de vluchtelingen- en IDP-kampen in Zuid- en Centraal-Somalië waar duidelijk en uitgebreid bewijs aantoonde dat de humanitaire crisis overwegend

(*'predominantly'*) was te wijten aan directe en indirecte handelingen van alle partijen in het Somalische conflict die gebruik hadden gemaakt van willekeurige oorlogsmethoden en de toegang van internationale hulporganisaties hadden geweigerd (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 90-91).

5.2.2. De Raad stelt vast dat Afghanistan zich, net vóór de machtsovername door de taliban, reeds bevond in een precaire socio-economische situatie als gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, aanhoudende en ernstige droogte perioden, beperkte buitenlandse handel, de socio-economische gevolgen van de COVID-19 pandemie en de onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict.

Het EHRM oordeelde op 29 januari 2013 met betrekking tot de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dat de toenmalige situatie, die weliswaar zeer ernstig was wegens het aanhoudende conflict, niet vergelijkbaar was met die in Zuid- en Centraal-Somalië. Zo stipte het EHRM aan dat Afghanistan wél een functionerende centrale regering had en dat nog steeds een functionerende infrastructuur aanwezig was, anders dan in Somalië dat sinds 1991 geen functionerende centrale regering meer heeft. Verder bleek dat Afghanistan, en in het bijzonder Kaboel waarheen de verzoeker zou worden teruggestuurd, onder controle van de regering stond, in tegenstelling tot het grootste deel van Zuid- en Centraal-Somalië, dat sinds 2008 onder controle staat van islamitische opstandelingen. Tevens benadrukt het EHRM dat er in Afghanistan een aanzienlijke aanwezigheid was van internationale hulporganisaties, in tegenstelling tot in Somalië, waar internationale hulporganisaties de toestemming werd geweigerd om in meerdere gebieden actief te zijn. Ten slotte oordeelde het EHRM dat, hoewel de moeilijkheden en tekortkomingen in de voorzieningen voor personen met een handicap in Afghanistan niet konden worden onderschat, evenmin kon worden gezegd dat die problemen het gevolg waren van een opzettelijk handelen of nalaten van de Afghaanse autoriteiten. Het EHRM was dan ook van oordeel dat in die omstandigheden de problemen waarmee de betrokken verzoeker zou worden geconfronteerd bij terugkeer grotendeels het gevolg zouden zijn van ontoereikende sociale voorzieningen door een gebrek aan middelen. Aldus werd gekozen voor de benadering van het HvJ in de zaak N. tegen het Verenigd Koninkrijk, wat inhoudt dat van een schending van artikel 3 van het EVRM enkel sprake is *"in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn"* (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. tegen Verenigd Koninkrijk).

Dat de socio-economische situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 nog verder is verslechterd, wordt niet betwist. Zo blijkt uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen zijn verarmd. Het gemiddelde inkomen is met een derde gedaald, de tewerkstellingsgraad is gedaald en een groot deel van de bevolking bevindt zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt het risico om in zulke situatie terecht te komen. Het Wereldvoedselprogramma meldde op 20 mei 2022 dat ongeveer 19,7 miljoen personen – bijna de helft van de Afghaanse bevolking – extreme voedselonzeekerheid kennen. Daarvan bevinden ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een noodsituatie en 20 000 personen in een catastrofale situatie. UNOCHA geeft aan dat 55% van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft, waarvan 9,3 miljoen personen in extreme nood zijn. Het aantal mensen dat het risico loopt op acute voedselonzeekerheid wordt verwacht te stijgen tot 22,8 miljoen, meer dan de helft van de Afghaanse bevolking.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend (*'predominantly'*) wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Na een zorgvuldige lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet worden vastgesteld dat een specifieke actor overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk is voor de humanitaire omstandigheden in Afghanistan, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

Uit de beschikbare landeninformatie volgt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, waaronder een reeds bestaande precaire economische situatie, milieumomstandigheden zoals natuurrampen en een terugkerende droogte die in

combinatie met het gewapend conflict en aanhoudend geweld nefast is voor de voedselzekerheid, alsook de specifieke economische gevolgen van de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid.

Voor de machtsovername door de taliban was Afghanistan reeds sterk afhankelijk van buitenlandse hulp. Hiermee werd 75% van alle overheidsuitgaven gefinancierd doch dit leidde tot slechts zeer bescheiden verwezenlijkingen. Wijdverspreide corruptie had een negatieve impact op de economie alsook op investeringen in de privésector. Dit was één van de oorzaken waarom de privésector en privé-investeringen in Afghanistan onderontwikkeld bleven, naast het gewapend conflict, politieke instabiliteit, de druk op de economie als gevolg van de influx van terugkeerders, bureaucratische inefficiëntie en *brain drain*.

De machtsovername door de taliban heeft geleid tot een plotse (tijdelijke) onderbreking van deze internationale kapitaalinstroom en van financiële en economische hulp alsook tot een ernstige verstoring van het goederen- en dienstenverkeer, onder meer omwille van de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran. De enige humanitaire hulp die bleef voortlopen, hoewel in beperkte mate, gebeurde grotendeels via NGO's en IGO's.

Sinds september 2021 is de Afghaanse economie, die zo afhankelijk is van buitenlandse hulp, in vrije val, wat heeft geleid tot een ineenstorting van de openbare dienstverlening en het Afghaanse bancaire systeem. Deels omwille van reeds bestaande internationale sancties opgelegd door de Verenigde Naties en de Verenigde Staten ten aanzien van individuen die behoren tot de taliban, deels omwille van economische acties ondernomen door de internationale gemeenschap, werden de Afghaanse buitenlandse geldreserves na de machtsovername bevroren. De overdracht van middelen en hulp verschuldigd door de Wereldbank, het International Monetair fonds en andere internationale donoren werd tevens nagenoeg onmiddellijk opgeschort. Voorts beslisten regeringen en internationale financiële instellingen om niet langer rechtstreeks zaken te doen met de Afghaanse Centrale Bank. Dit veroorzaakte een liquiditeitscrisis.

Afghaanse banken beperkten vervolgens de mogelijkheid om geld over te schrijven of op te nemen. Dit verhinderde bedrijven om betalingen uit te voeren of te ontvangen, toegang te krijgen tot hun kapitaal of de salarissen van hun werknemers te betalen. Ook de uitbetaling van lonen aan ambtenaren werd hierdoor bemoeilijkt. Het zorgde tevens voor een terugval en disrupties in buitenlandse handel alsook importrestricties. Internationale organisaties of non-gouvernementele organisaties, werkzaam in ontwikkelingshulp, werden verhinderd om de salarissen van hun medewerkers te betalen. Huishoudens konden geen buitenlandse geldoverdrachten meer ontvangen of toegang krijgen tot hun spaargeld. Overheidssectoren zoals onderwijs en gezondheidszorg konden niet meer naar behoren functioneren.

In november 2021 werd het gebruik van buitenlands geld in Afghanistan verboden door de *de-facto*-overheid en werd van de bevolking geëist om enkel Afghanis te gebruiken voor hun financiële transacties. Wegens de moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, heeft het informele hawala-systeem voor geldovermakingen aan belang gewonnen. De beperking op het overmaken van geld naar en binnen Afghanistan is momenteel ook een van de belangrijkste belemmeringen voor internationale organisaties die in het land ontwikkelingshulp willen verlenen. Ook zij moeten steeds meer gebruik maken van het hawala-systeem. Het hawala-systeem heeft echter ook te lijden onder de financiële crisis in het land, omdat hawala-verstrekken hun diensten niet meer kunnen aanbieden, of althans niet meer in dezelfde mate als voorheen, als gevolg van de algemene liquiditeitscrisis en de beperkingen in het banksysteem. De ineenstorting van het bankwezen en het monetaire stelsel alsook het tekort aan cash leidde tot een devaluatie van de Afghaanse munt, een versnelde inflatie door hoge prijzen voor levensmiddelen, het verlies van bijna vijfhonderdduizend banen en een algemene inkrimping van de Afghaanse economie. Het bruto binnenlands product van Afghanistan kromp met ongeveer 20-30% nadat de taliban aan de macht kwamen. Bovendien had en heeft de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang voor vrouwen tot de arbeidsmarkt een impact op de Afghaanse economie. Tevens zijn tal van privé-initiatieven, geleid door en gericht tot vrouwen, gedwongen stopgezet.

Tezelfdertijd lijdt Afghanistan momenteel onder de gevolgen van de ergste droogte in 27 jaar. Dit heeft geleid tot de slechtste oogst in 35 jaar en een tekort dat wordt geschat op maximaal 3 miljoen ton tarwe. Om tekorten in de oogst te compenseren was er reeds een beleid om landbouwproducten in te voeren, zoals tarwe, maar dit wordt in gevaar gebracht door de liquiditeitsproblemen van de *de facto* Afghaanse overheid. Daarbij kwam ook nog eens de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, dat gevolgen had voor de voedselveiligheid in Afghanistan.

Resolutie 2651 werd in december 2021 aangenomen door de VN Veiligheidsraad, waardoor het sanctieregime werd aangepast en humanitaire bijstand, financiële transacties en de levering van goederen en diensten nodig voor deze bijstand werden vrijgesteld. In januari 2022 lanceerde de VN een oproep om 5 miljard dollar aan noodhulp. Eveneens in januari 2022 hebben de Verenigde Staten 308 miljoen dollar toegezegd. In februari 2022 verklaarde de regering van de Verenigde Staten dan weer van plan te zijn de helft van de 7 miljard dollar aan bevroren tegoeden in een hulpfonds te storten en de andere helft aan de families van de slachtoffers van de aanslagen van 11 september 2001 te geven. Ook in februari 2022 besloten de Verenigde Staten om de sancties die hadden geleid tot de ineenstorting van de Afghaanse economie sinds de overname door de taliban te versoepelen. In maart 2022 ontving de Afghaanse centrale bank zo'n 32 miljoen dollar in contante hulp van de Verenigde Staten.

Het voorgaande neemt niet weg dat humanitaire organisaties worden geconfronteerd met tal van moeilijkheden en belemmeringen om de noodzakelijke humanitaire hulp te bieden. Ze kennen ernstige operationele uitdagingen door onzekere geldstromen als gevolg van terughoudendheid bij banken en een overmatige naleving van de internationale sancties tegen de taliban uit vrees om overtredingen tegen de sancties te begaan. Ook bedrijven krijgen om deze reden te maken met ernstige beperkingen in hun operationele capaciteit.

In juni 2022 werden de provincies Paktia en Khost getroffen door een aardbeving waarbij meer dan duizend doden vielen en meer dan zesduizend gewonden. Daarop vroegen de taliban om internationale bijstand.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is en de door de taliban aangestelde functionarissen ervaring missen in het bankwezen en financiële zaken, blijkt uit de beschikbare landeninformatie niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren.

Het is weliswaar zo dat de Verenigde Naties tussen 19 augustus en 31 december 2021 196 incidenten hebben gedocumenteerd die betrekking hadden op hun werkzaamheden, in de eerste plaats op hun personeel, waaronder 111 gevallen van intimidatie, 39 met criminaliteit verband houdende incidenten, 10 arrestaties en 30 incidenten waarbij gebouwen, kantoren en eigendommen van de Verenigde Naties werden gevisieerd. Het totaal is een aanzienlijke stijging ten opzichte van de 34 incidenten die in dezelfde periode in 2020 werden geregistreerd. Terzelfdertijd hebben de agentschappen van de Verenigde Naties hun operaties in het hele land voortgezet, waarbij alle belangrijke en enkele minder belangrijke routes werden gecontroleerd en ontruimd voor gebruik (UN Security Council, *The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security*, Report of the Secretary-General, A/76/667 – S/2022/64, p. 5).

In september 2021 en in februari 2022 herhaalden de de-facto-overheden hun belofte om de veiligheid van humanitair personeel en hun bewegingsvrijheid te garanderen.

In maart 2022 gaf UNOCHA aan dat door de drastische afname van het willekeurig geweld veel belemmeringen voor humanitair personeel wegvielen om te reizen naar moeilijk bereikbare gebieden in vergelijking met daarvoor. UNOCHA gaf evenwel ook aan te worden geconfronteerd met interferenties van lokale overheden in hun werkprocessen, bv. in de voedselbedeling. Er wordt gemeld dat in 57% van de districten humanitair personeel te maken kreeg met geweld of bedreigingen. In de periode van 1 januari 2022 tot 30 april 2022 rapporteerde UNOCHA een totaal van 134 incidenten van geweld tegen humanitair personeel, goederen en gebouwen, waarvan 70 werden gepleegd door gewapende criminele groeperingen en 57 door de taliban en 3 door ISKP. In latere maanden zijn er nog meldingen geweest van zulke incidenten (EUAA, "Afghanistan: Targeting of individuals", augustus 2022, p. 178).

Hoewel deze incidenten van geweld tegen humanitair personeel zorgwekkend zijn en in het oog moeten worden gehouden, kan in deze stand van zaken niet worden gesteld dat humanitair personeel op een systematische wijze wordt gevisieerd of op systematische wijze wordt verhinderd in het uitoefenen van zijn werkzaamheden.

In maart 2022 noteerde de Wereldbank dat doorlopende humanitaire bijstand had bijgedragen tot een zekere economische stabilisatie, met een licht verbeterde wisselkoers, een meer stabiele inflatie en een lichte stijging in tewerkstelling alsook in lonen. Niettemin zou het minstens nog tot 2031 duren voordat het Afghaanse BNP terugkeert tot het niveau van 2020. Volgens de Wereldbank vereist dit onder meer het

versoepelen van beperkingen in de financiële sector, een groeiend politiek vertrouwen in de talibanregering, toegenomen investeringen in de privésector, meer mogelijkheden voor vrouwen om deel te nemen aan de economie en een stabiele veiligheidssituatie.

Na een zorgvuldige analyse van het geheel van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is. Dit is een standpunt dat tevens wordt gevolgd door andere rechtscolleges in de Europese Unie (zie bv. Oberverwaltungsgericht Hamburg, 23 februari 2022 – 1 Bf 282/20.A), minstens is de Raad geen andersluidende rechtspraak bekend.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt immers dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren. Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben. Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet en dat de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

De door verzoeker aangebrachte informatie met betrekking tot de humanitaire en economische crisis in Afghanistan en zijn betoog ter zake kan niet tot een andere conclusie leiden. Verzoeker benadrukt de uiterst preciaire humanitaire omstandigheden waarmee Afghansen actueel worden geconfronteerd en de afschuwelijke consequenties daarvan, waaronder het uithuwelijken van kinderen en het verkopen van organen door wanhopige gezinnen en verwijst daarvoor naar een persbericht van Human Rights Watch, van 1 maart 2022. Hij stelt dat hieruit blijkt dat “derden” wel degelijk verantwoordelijk zijn voor de humanitaire crisis in Afghanistan. De Raad ontkent geenszins – zoals overigens *supra* afdoende uiteengezet - dat de humanitaire situatie in Afghanistan momenteel zeer prangend is en dat velen met voedselonzeekerheid kampen en zelfs met hongersnood bedreigd worden. Verzoekers op het nieuwsbericht van Human Rights Watch gebaseerde stelling dat deze wel degelijk veroorzaakt wordt het beleid en de mensenrechtenschendingen door de taliban en hun weigering om compromissen te sluiten, waardoor donoren om begrijpelijke redenen terughoudend zijn om steun te verlenen en internationale sancties worden opgelegd, kan, gelet op bovenstaande analyse niet worden bijgetreden. In essentie betoogt verzoeker dat de bestaande internationale sancties tegen de taliban en de nieuwe economische acties en maatregelen die werden genomen na de machtsovername in wezen de primaire oorzaak zijn van de huidige humanitaire situatie. Zoals *supra* uiteengezet worden de sancties en economische acties immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofdte van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. De vrees dat humanitaire en financiële hulp in de zakken van de taliban zal verdwijnen, leidt niet tot een andere conclusie. De Raad wijst er overigens op dat ook voor de machtsovername door de taliban er in Afghanistan reeds sprake was van misbruik, fraude en corruptie in het kader van buitenlandse fondsen. De redenen waarom deze

sancties worden opgelegd aan de taliban kunnen als dusdanig niet volstaan om te stellen dat de situatie van extreme armoede waaraan verzoeker beweert te zullen worden blootgesteld en die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, en evenmin kan worden gesteld dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt gevisieerd.

De Raad is van mening dat een voldoende causaal verband ontbreekt om te besluiten dat het risico op onmenselijke behandeling omwille van de humanitaire situatie in Afghanistan wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban die zijn gericht tegen de Afghaanse bevolking, in het bijzonder tegen verzoeker.

Uit de door verzoeker geciteerde landeninformatie, hierboven weergegeven in punt 2 (Het verzoekschrift) van dit arrest, blijkt niet dat verzoeker op gerichte en intentionele wijze door de taliban of enig andere actor in een situatie van extreme armoede wordt gedwongen waardoor hij niet in zijn elementaire levensbehoeften kan voorzien.

Waar verzoeker nog verwijst naar het arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Dit neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

5.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de Richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, pt. 28).

Er moet rekening worden gehouden met het arrest Elgafaji waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties. In de eerste hypothese is er sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden

blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De mate van het willekeurig geweld is dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden ((HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, punt 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, punt 30). De tweede hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat, maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die voor hem het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, punt 39).

5.3.1. Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt de *“Country Guidance Afghanistan”* van EUAA van april 2022 in acht genomen. In deze *“Country Guidance”* wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. Bij de beoordeling van de veiligheidssituatie moet rekening gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) de verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover de Raad beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de informatie uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Sinds het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban is er een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers. Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal ‘armed clashes’, luchtaanvallen en incidenten met Improvised Explosive Devices (IED’s) allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige Afghan National Defense and Security Forces (ANSF) alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front (NRF) in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio’s, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio’s, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai

luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode op het einde van 2021 en gedurende de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

Het CGVS maakt onder andere gebruik van cijfergegevens over veiligheidsincidenten uit de databank van ACLED.

De ACLED-gegevens opgenomen in de COI Focus *“Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022”* van 13 september 2022 kunnen beschouwd worden als een update van de ACLED-data uit de COI Focus *“Afghanistan. Veiligheidssituatie”* van 5 mei 2022. De veiligheidsincidenten (onder de categorieën battles, explosions/remote violence en violence against civilians), met uitzondering van ‘riots’, ‘protests’ en ‘strategic developments’ worden hierin opgenomen (COI Focus van 13 september 2022, voetnoot 1). Het grootste aantal veiligheidsincidenten gebeurt in Kabul (250), gevolgd door Panjshir (227), Baghlan (186), Nangarhar (182) en Takhar (119). ACLED voert incidenten met geoprecisie type 3 (waarvoor geen specifieke informatie over de locatie beschikbaar is) in onder de hoofdplaats van de provincie, terwijl deze incidenten in eender welk district van de provincie kunnen hebben plaatsgevonden. Voor de provincie Nangarhar, vanwaar verzoeker afkomstig is, kende ACLED geoprecisie 3 toe aan 9 incidenten in de verslagperiode. Het gaat om incidenten die als battles gecodeerd zijn (aanvallen door het RF, ISKP of onbekenden) en zes incidenten die gecodeerd zijn als violence against civilians (twee incidenten gericht tegen personen aan wie banden met ISKP werden toegeschreven, de moord op twee salafi's, een beschieting van een huwelijkskonvooi door de taliban nabij een controlepost waarbij de bruid gewond geraakte, de ontvoering van een dokter door onbekenden en een incident gericht tegen twee lokale journalisten).

Volgens de UCDP-gegevens opgenomen in het rapport *“Afghanistan Security Situation”* van EUAA van augustus 2022 gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 om 298 veiligheidsincidenten, i.e. ‘incidents with at least one recorded fatality’, over het ganse land waarbij het aantal doden wordt geschat op 1 765 in totaal. De provincies die het meest werden geraakt door deze incidenten zijn Nangarhar (71 incidenten), Panjshir (55), Baghlan (35) en Kabul (35). Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in deze periode voornamelijk in de provincie Kabul (298), gevolgd door Kunduz (121), Balkh (77), Kandahar (65) en Panjshir (61).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij veelal religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van ‘unexploded ordnance’. Uit data van UNAMA over burgerslachtoffers sinds 2009, wanneer UNAMA is gestart met de systematische documentatie, tot 15 juni 2022 blijkt een duidelijke trendbreuk sinds de machtsovername van de taliban.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde 759 000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan in de periode 1 januari – 30 november 2021, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1 155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde 2,2 miljoen internal displaced persons (IDP's) die teruggekeerd waren naar hun regio van herkomst in de tweede helft van 2021.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

De Raad beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Indien er actueel situaties zouden zijn van die aard dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, zou er informatie of zouden er minstens indicaties zijn in die richting. Verzoeker brengt evenmin informatie aan waaruit het tegendeel kan blijken. Verzoeker citeert en verwijst naar Asylos, "*Afghanistan: COI Repository*", 01-09-2021 – 30-03-2022 maar uit de lezing van de door verzoeker geciteerde passages van deze bron blijkt dat de erin opgenomen informatie in dezelfde lijn ligt van de informatie waarop bovenstaande analyse is gebaseerd en is gebaseerd op dezelfde bronnen, waaronder ACLED en UNAMA. Dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen ten gevolge van willekeurig geweld in Afghanistan wordt niet betwist en werd meer in rekening gebracht in bovenstaande analyse. Evenmin wordt in de bestreden beslissing gesteld dat er momenteel geen sprake meer is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals ten onrechte opgeworpen in het verzoekschrift maar wel dat het aantal burgerslachtoffers significant gedaald is en werd hierboven vastgesteld dat de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict niet dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Waar verzoeker nog stelt dat in de bestreden beslissing geen rekening wordt gehouden met regionale verschillen, wijst de Raad op het voorgaande waarin wel degelijk op basis van de meest recente cijfers regionale verschillen werden toegelicht en stelt vast dat verzoekers algemene kritiek, zonder dit te betrekken op zijn specifieke situatie niet tot een ander besluit kan leiden.

In het verzoekschrift wordt bovendien enkel gewezen op de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan en toont verzoeker hoegenaamd niet aan dat er in zijn werkelijke regio van herkomst, zijnde Nangarhar, zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker ook voor wat betreft de veiligheidssituatie wenst te verwijzen naar het arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad, dient te worden herhaald dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben en dat verzoeker *in concreto* niet aantoont dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

6. Wat betreft de door verzoeker in beide middelen aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker werd gehoord door het CGVS en hij in de mogelijkheid werd gesteld om zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten. Bovendien kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien januari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. I. FLORIO,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

I. FLORIO